

Εἰς τὴν ἀποτομὴν τῆς Ἰ. Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου (Ἅγιος Θεοδώρος ὁ Στουδίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Πνευματική πανήγυρις

Ώντως λαμπρά καὶ θεϊκῆς χαρμοσύνης πλήρης ἡ σημερινὴ σύναξη, ποὺ μᾶς συγκέντρωσε ὅλους ἐμᾶς, ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, γιὰ νὰ γιορτάσουμε σήμερα τὸ πνευματικὸ πανηγύρι. Καὶ δίκαια χαρακτηρίζεται λαμπρά, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ ἐπώνυμο τοῦ ἁγίου, τοῦ ὁποίου τελοῦμε τὴν μνήμη, μιὰ καὶ εἶναι καὶ θεωρεῖται «λύχνος φωτός». Χωρὶς ἀμφιβολία δὲν πρόκειται γιὰ λύχνο, ποὺ περιαυγάζει τοὺς σωματικούς μας ὀφθαλμούς μὲ γήϊνη ἀκτινοβολία. Γιατὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ λάμψη θὰ ἦταν παροδική, μὲ συνεχεῖς διακοπὲς ἀπὸ κάθε ἐμπόδιο, ποὺ θὰ παρεμβαλλόταν σὰν σκιά. Ἀντίθετα, πρόκειται γιὰ φῶς, ποὺ καταυγάζει μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς θείας Χάριτος τὶς καρδιὲς ὄλων ἐκείνων, ποὺ ἀνέκαθεν ἔχουν συναχθεῖ στὴν ἑορτή, γιὰ φῶς, ποὺ ἀνυψώνει τὸν νοῦ στὴ θεωρία τῆς ἀθλήσεως τοῦ δικαίου. Κι ἔτσι, καθὼς μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας θὰ ἀτενίζουμε τὸ μακάριο τοῦτο πάθος, θὰ δημιουργοῦμε παράλληλα καὶ τὴν προϋπόθεση τῆς προσωπικῆς μας εὐφροσύνης. Γιατὶ τὸ αἷμα ὁποιοδήποτε ἄλλου, ποὺ ἀπὸ ξίφος ἔρρευσε κάτω στὴ γῆ, οὔτε θὰ μπορούσε νὰ τέρψει τὴν ἀνθρώπινη ὄραση οὔτε ἡ διήγηση τοῦ γεγονότος νὰ καλύψει μὲ σεβασμὸ τὴν μνήμη τοῦ νεκροῦ. Γιατί, πῶς θὰ μπορούσε νὰ ἐλκύσει τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀπὸ τὴν φύση του ἀγαπᾷ τὴ ζωὴ, μιὰ αἱματοχυσία ποῦ ὁδηγεῖ στὸ θάνατο; Μᾶλλον τὸ ἀντίθετο θὰ τὸν ὁδηγοῦσε μὲ τὴν ἀπέχθεια ζωγραφισμένη στὸ

πρόσωπό του σὲ συναισθήματα συμπαθείας καὶ ἐλέους γιὰ τὸ πάθημα, ἐκτὸς βέβαια ἐὰν κανεὶς βρίσκεται σὲ κατάσταση ἀλλοφροσύνης ἢ ἀποκτηνώσεως, μὴ μπορώντας νὰ ἀντιδράσει λογικὰ σὲ αὐτὰ ποὺ βλέπει, ὅπως κάνουν τὰ ἄγρια θηρία. Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς πετεινοὺς, ποὺ ἐνῶ ἄλλοι σφάζονται, αὐτοὶ χαίρονται, λαλοῦν, πηδοῦν δεξιά - ἀριστερά, μένοντας μόνο σὲ αὐτὸ ποὺ βλέπουν καὶ χωρὶς νὰ συλλογίζονται, ὅτι θὰ ἔλθει καὶ ἡ δική τους ἢ σειρά νὰ πάθουν τὸ ἴδιο. Τὸ αἷμα, ὅμως, τοῦ δικαίου τὸ βλέπει κανεὶς καὶ τέρπεται, ἀκούει γι' αὐτὸ καὶ τοῦ μεταφέρονται χαροποιὰ ἀγγέλματα, ἀξίζει νὰ τὸ ψαύει μὲ τὰ χεῖλη προσκυνηματικά. Γιατὶ ἡ προσφορὰ αὐτοῦ τοῦ αἵματος χαρίζει τὴν μετοχὴ στὴν ἀθάνατη καὶ ἀληθινὴ ζωὴ. Καὶ πιστεύω, ὅτι ὄχι μόνο ἡ σταγόνα τοῦ αἵματος, ἀλλὰ καὶ ὅ,τιδήποτε δικό του, εἴτε λείψανο εἴτε μία τρίχα εἴτε κάτι ἀπ' ὅσα φοροῦσε ἢ ἄγγιζε, εἶναι περιζήτητο καὶ πολύτιμο σ' αὐτὸν ποὺ ἔχει βάλει σκοπὸ του νὰ ζεῖ μὲ εὐσέβεια. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει κάτι τέτοιο στὸ σπίτι του ἢ στὴν ἐκκλησία, δηλαδή ὀλόκληρο λείψανο ἢ ἓνα μέρος ἢ κάτι ἀπειροελάχιστο, τὸ θεωρεῖ καύχημά του, σὰν νὰ κατέχει κάποιον θησαυρό, ποὺ τοῦ χαρίζει ἀγιασμό καὶ τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν σωτηρία. Καὶ προσέρχεται μὲ εὐλάβεια στὴ λειψανοθήκη μὲ τὴν ἱερὴ σκόνη καὶ ἀσπάζεται μὲ ἅγιο φόβο τὰ ἄψαυστα ἅγια λείψανα.

Τίμιο τὸ αἷμα τῶν προφητῶν

Τέτοιο, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἦταν καὶ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου Ἄβελ, ἂν καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς στάθηκε τότε αἰτία ἀσυνήθιστου καὶ γοεροῦ θρήνου. Καὶ πῶς θὰ μπορούσαν, ἐνῶ μέχρι τότε δὲν εἶχαν ἐμπειρία τοῦ νεκροῦ, νὰ μὴν χάσουν τὰ λογικὰ τοὺς γιὰ τὴ σφαγὴ τοῦ υἱοῦ τους, νὰ μὴν θρηνησοῦν καὶ νὰ μὴν ξεσπάσουν σὲ γοερὲς κραυγές, καθὼς ξαφνικὰ τὸν βλέπουν νὰ κείτεται κατὰ γῆς αἰμόφυρτος καὶ πεσμένος νεκρὸς ἀπὸ τὸ φονικὸ χεῖρι τοῦ ἀδελφοῦ; Τέτοιο στάθηκε γιὰ μᾶς καὶ τὸ ἅγιο αἷμα τοῦ προφήτου Ἀμώς, ποὺ θανάτωσε μὲ ξίφος ὁ βασιλεὺς Ἀμασίας, ἀφοῦ συνέχισε τὸν βασάνιζε ἀνελέητα. Παραδίδει σὲ θάνατο τὸν δίκαιο, καθὼς τὸν πλήγωσε μὲ ρόπαλο στὸν κρόταφο, μιὰ κι ὁ ἴδιος πληγωνόταν μὲ τὰ προφητικὰ βέλη. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἅγιο αἷμα τοῦ προφήτου Μιχαίου, ποὺ τὸν σκότωσε γκρεμίζοντας τὸν ὁ Ἰωράμ, ὁ γυιὸς τοῦ Ἀχαάβ, ἐπειδὴ δίδασκε μὲ εἰλικρίνεια καὶ θάρρος τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ τὸν ἔλεγε, καθὼς μαρτυρεῖ ἡ Ἁγία Γραφή, γιὰ τὴν ἀσεβῆ συμπεριφορὰ τῶν προγόνων του. Τέτοιο ἦταν καὶ τὸ ἅγιο αἷμα τοῦ προφήτου Ἡσαΐου. Τὸν χώρισε σὲ δυὸ μέρη μὲ πριόνι ὁ Μανασσῆς, ποὺ εἶχε παρασύρει στὴν εἰδωλολατρεία τὸν μανιώδη στὰ πάθη καὶ ἐπιπόλαιο στὴν πίστη Ἰσραηλιτικὸ λαό, ἐπειδὴ δὲν ἄντεχε νὰ ἀκούει τὶς προφητικὲς ἀποκαλύψεις. Τὸ ἴδιο ἅγιο στάθηκε καὶ τὸ αἷμα τοῦ γενναίου Ἐλεάζαρ, ποὺ μαρτύρησε μὲ τὰ ἑπτὰ παιδιὰ καὶ τὴν θεοσεβῆ μητέρα τους· αἷμα, ποὺ σκόρπισε ἀσύστολα ὁ Ἀντίοχος μέσα ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, μὴ ὑποφέροντας τὴν σθεναρὴ ἀντίσταση τῶν ἀκαταμάχητων

για τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοὺς σφράγισε ὁ θάνατος μέσα στὴν τέλεια πίστη τους. Τέτοιο στάθηκε γιὰ μᾶς καὶ τὸ ἅγιο αἷμα τοῦ προφήτου Ζαχαρίου. Χύθηκε μπροστὰ στὸ θυσιαστήριο ἀπὸ τὸ ἀφηνιασμένο καὶ ὠμότατο μαχαίρι τῶν Ἰουδαίων, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀκοῦνε τὰ προφητικὰ λόγια. Καὶ τί χρειάζεται νὰ ἀναφέρω περισσότερα παραδείγματα ἀπὸ τὸ νὰ μιλήσω συνοπτικὰ γιὰ τὸ ἅγιο αἷμα τῶν ἀποστόλων, τῶν προφητῶν καὶ τῶν μαρτύρων, αἷμα ποὺ πολλοὶ ἀλιτήριοι ἔκαναν νὰ ξεχυθεῖ ποικιλοτρόπως, σὰν νερὸ ἄφθονο ποὺ περικυκλώνει τὴ γῆ καὶ σβήνει τὴν ἀσέβεια;

Τὸ αἷμα ποὺ βοᾷ

Τέτοιο, λοιπόν, ἦταν καὶ τὸ ἅγιο αἷμα τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ Προδρόμου τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ μιλήσουμε. Αὐτὸ χύθηκε σὰν πολυτελὲς μύρο ἀπὸ τὸν ἱερὸ τράχηλο καὶ εὐωδιάζει τὴν οἰκουμένη. Αἷμα, ποὺ σύναξε ὄχι ἢ γαστριμαργία οὔτε ἢ οἰνοποσία οὔτε ἢ τροφὴ κρεάτων ἢ κάποιου ἄλλου ἐδέσματος, ἀπὸ ὅσα συνηθίζουν νὰ λιπαίνουν καὶ νὰ ἱκανοποιοῦν τὶς ὀρέξεις, ἀλλὰ αἷμα, ποὺ σιγὰ – σιγὰ, ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ σπάργανα μέχρι τὸ τέλος, αὕξησε ἢ χάρη τῆς ἐγκρατείας. Γιατί, ὅπως λέει ὁ Κύριος, «ἦλθε ὁ Ἰωάννης, ποὺ οὔτε ἔτρωγε, οὔτε ἔπινε». Αἷμα, ποὺ κενώθηκε, πρὶν ἀπὸ τὸ πανάγιο Αἷμα τοῦ Δεσποτικοῦ καὶ ἀθανάτου ποτηρίου. Γιατὶ ἔπρεπε ὁ πρόδρομός του φωτός, ὅπως ἀνέτειλε μὲ τὴ γέννησή του ἀπὸ στεῖρα μητέρα καταυγάζοντας αὐτοὺς ποὺ ζοῦσαν πάνω στὴ γῆ, ἔτσι νὰ λάμπει καὶ στοὺς νεκροὺς περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ θάνατο ὡς φωτόμορφος κήρυκας. Αἷμα, ποὺ μὲ πολὺ περισσότερη παρρησία βοᾷ πρὸς τὸν Κύριο ἀπ’ ὅ,τι τὸ αἷμα τῆς σφαγῆς τοῦ Ἄβελ. Καὶ γίνεται τοῦ φόνου ἢ ἐκτέλεση ἀναβόηση μυστικῆς φωνῆς, ποὺ δὲν προέρχεται ἀπὸ φωνητικὰ ὄργανα, ἀλλὰ ποὺ γίνεται ἀντιληπτὴ μὲ τὴ δύναμη τῆς ἴδιας τῆς πράξεως. Αἷμα σεβασμιώτερο ἀπὸ αὐτὸ τῶν πατριαρχῶν, πολυτιμότερο τῶν προφητῶν καὶ ὀσιώτερο τῶν δικαίων. Ἀκόμη καὶ τῶν ἀποστόλων διαπρεπέστερο καὶ τῶν μαρτύρων ἐνδοξότερο, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ Λόγου. Αἷμα χαριέστατο, ποὺ καλλωπίζει τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πιδ ὁμορφο ἀπὸ κάθε ποικιλόχρωμο καὶ σπάνιο ἀνθοστολισμό, αἷμα, ποὺ κενώθηκε κατὰ τὸ τέλος τοῦ παλαιοῦ νόμου ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἄνθος, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ προοίμιό τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Δίκαιος ἔλεγχος

Ἀλλὰ ἄς συνθέσουμε τὸν λόγο ἀπὸ τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια γιὰ τὸ πῶς κενώθηκε αὐτὸ τὸ αἷμα, ἀπὸ ποιὸν καὶ γιὰ ποιά αἰτία. « Ὁ Ἡρώδης, λοιπόν, λέει τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο, ἀφοῦ συνέλαβε τὸν Ἰωάννη, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ, ἐξ αἰτίας τῆς Ἡρωδιάδας, τῆς γυναίκας τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου. Γιατὶ τοῦ ἔλεγε ὁ Ἰωάννης: Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ συζεῖς μὲ αὐτήν. Καὶ ἐνῶ ἤθελε νὰ τὸν θανατώσει, φοβήθηκε τὸν λαό, γιὰτὶ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν προφήτη». Κατ’ ἀρχὰς ἄς

προσπαθήσουμε να εξακριβώσουμε, ποιός ήταν αυτός ο Ηρώδης, επειδή η συνωνυμία προξενεί ασάφεια για το συγκεκριμένο πρόσωπο. Φανερό είναι, πώς πρόκειται για τον τετράρχη. Γιατί ο πατέρας του ο Ηρώδης, ο φονέας των νηπίων, είχε πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια. Και για ποιόν λόγο τον ήλεγχε ο Ιωάννης; Γιατί έχοντας απομακρύνει τη νόμιμη γυναίκα του ο Ηρώδης, δηλαδή την κόρη του βασιλιά Αρέτα, συνήψε παράνομο δεσμό με την Ηρωδιάδα, τη γυναίκα του αδελφού του Φιλίππου. Γιατί είχε τη δυνατότητα, σύμφωνα με τον μωσαϊκό νόμο, αν εκείνη ήταν άτεκνη, να την νυμφευθεί, για να αναστηθεί απόγονος στον αδελφό του. Παντελώς, όμως, απαγορευόταν, έφ' όσον είχε μία κόρη, την συνωνόματη Ηρωδιάδα (την Σαλώμη), το γέννημα της όχιάς, το διαβολικό όργανο του δικού της αφανισμού. Εύλογος, λοιπόν, ο έλεγχος του Ιωάννου. Και έλεγχος όχι ύβριστικός, αλλά συμβουλευτικός, χωρίς να δημιουργεί τραύματα, αλλά απεναντίας, να θεραπεύει πληγές. Γιατί, τί λέει; «Δεν σου επιτρέπεται να την έχεις». Τον επαναφέρει στην τάξη της θείας νομοθεσίας, μιλώντας κάπως έτσι: «Δές και πληροφορήσου με ακρίβεια, για το τί σου παραγγέλλει ο μωσαϊκός νόμος. «Εάν μένουν μαζί δυο αδελφοί και πεθάνει ο ένας από αυτούς χωρίς να έχει αφήσει απογόνους, δεν επιτρέπεται η χήρα του να παντρευθεί ξένον άνδρα. Θα την νυμφευθεί ο αδελφός του άνδρα της και θα την λάβει ως νόμιμη σύζυγο και το παιδί που θα γεννηθεί θα λάβει το όνομα του νεκρού και έτσι δεν θα σβήσει το όνομά του από το Ισραήλ». Αυτά σου παραγγέλλει ο νόμος. Έσύ, αντίθετα, συζείς με την γυναίκα, που έχει ήδη παιδί από τον αδελφό σου. Μή, λοιπόν, παραβείς τον κανόνα του νομοθέτου. Κι ούτε με άνοσιο αίμα να μολύνεις την βασιλική πορφύρα. Κι ούτε έσύ, που οφείλεις να αποτελείς για τους άλλους το υπόδειγμα της υποταγής στους νόμους, έμφανισθείς ως αίτιος παρανομίας στους υπηκόους σου. Κι αν πέσεις σε αυτό το παράπτωμα, δίκαια θα κριθείς, «γιατί η τιμωρία, για όσους βρίσκονται στην έξουσία, είναι άμεση».

Ο αίχμάλωτος των παθών φυλακίζει τον ελεύθερο

Αυτός, όμως, κατέχοντας την έξουσία και λησμονώντας ότι υπάρχει Θεός, έξεμάνη, άναψε από θυμό και απέσεισε από πάνω του τον έλεγχο. Δεν μιμήθηκε τον Δαβίδ, που όταν τον ήλεγξε ο προφήτης Νάθαν επί μοιχείη, έβόησε: «Αμάρτησα στον Κύριο». Και ο Κύριος για την ταπείνωσή του αυτή, του συγχώρησε το άμάρτημα. Αντίθετα, όπως λέει η Αγία Γραφή, αφού συνέλαβε τον Ιωάννη, τον έδεσε και τον φυλάκισε. Αυτόν που με τον άσκητικό του βίο ζούσε την ύψιστη έλευθερία, τον δέσμευσε ο αίχμάλωτος στο πάθος της άσελγείας. Έδεσε τον απελευθερωμένο από κάθε έμπαθη σχέση ο ήδη δεσμευμένος στη γοητεία της άκολασίας. Έβαλε στη φυλακή τον φύλακα και κήρυκα της Έκκλησίας ο κατάδικος για την πράξη της άκαθαρσίας. «Έξ αίτίας της Ηρωδιάδας, της γυναίκας του αδελφού του Φιλίππου». Για την Ηρωδιάδα, την όμοια στους τρόπους με την

Δαλιδὰ καὶ συνεργὸ τοῦ διαβόλου. Γιατί αὐτή, τὸν συγκοιταζόμενο μαζί της, μᾶλλον δὲ παράνομο ἔραστή της, τὸν ἐξώθησε σὲ μανία κατὰ τοῦ Ἰωάννου. Δὲν ἀνέχομαι λέει, νὰ εἶμαι βασίλισσα καὶ νὰ χλευάζομαι ἀπὸ τὸ παιδὶ τοῦ Ζαχαρίου. Καθήλωσε στὴ φυλακὴ τῆ γλῶσσα, ποὺ μὲ στηλιτεύει. Σκότωσε ὅσο πιὸ γρήγορα γίνεται μὲ ξίφος αὐτόν, ποὺ μὲ λόγια σὰν βέλη μου πληγώνει τὴν ψυχὴ. «Καὶ θέλοντας νὰ τὸν σκοτώσει φοβήθηκε τὸν ὄχλο, γιατί θεωροῦσε τὸν Ἰωάννη ὡς προφήτη». Καὶ συμβαίνει, ὅταν θέλουν οἱ ἄρχοντες νὰ πράξουν κάτι παράνομο, νὰ μὴν κάνουν εὐθὺς ἀμέσως τὴν ὀρμητικὴ τους διάθεση πράξη, ἀλλὰ ἀναβάλλουν ἀπὸ ντροπὴ καὶ φόβο στὸν λαὸ καὶ καραδοκοῦν, πότε θὰ βρεθεῖ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία νὰ ξεχύσουν τὴ μοχθηρία τους.

Οἱ ρίζες τῆς ἀνομίας καρποφοροῦν

«Στὴ γιορτὴ τῶν γενεθλίων τοῦ Ἡρώδη, ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους, χόρεψε ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας καὶ ἄρεσε στὸν Ἡρώδη, γι' αὐτὸ καὶ τῆς ὑποσχέθηκε μὲ ὄρκο, πὼς θὰ τῆς χαρίσει, ὅ,τι κι ἂν τοῦ ζητήσῃ». Κι ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ποὺ ὄφειλε νὰ ἀναπέμπει δοξολογία στὸ Θεό, ποὺ τὸν ὀδήγησε στὸ φῶς αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἐκεῖνος προτίμησε τὸ ἔργο τοῦ σκότους. Γιατί ἡ περίσταση ἐκείνη ἦταν εὐκαιρία γιὰ χαρὰ πνευματικὴ καὶ ὄχι γιὰ χορὸ καὶ μάλιστα γυναικῶδη ἐνώπιον ἀνδρῶν. Καὶ ποιὸ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ ὄρκος. Καὶ ἀπὸ τὸν ὄρκο; Ὁ φόνος. Ξερρίζωσε τὶς ρίζες τῆς κακίας καὶ δὲν θὰ βλαστήσῃ καρπὸς ἀνομίας. Ἄν, ὅμως, φυτρώσουν οἱ πρῶτες, ἀσφαλῶς καὶ θὰ ἀποδώσουν τοὺς καρπούς τους. «Χόρεψε ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας ἐν μέσῳ τῶν καλεσμένων καὶ ἄρεσε στὸν Ἡρώδη». Καὶ σὲ τί ἄλλο μποροῦσε νὰ ἔχει ἐκπαιδευθεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα της ἡ πρόξενος τῆς πορνείας κόρη ἀπὸ τὸ νὰ χορεύει ἀδιάντροπα καὶ μάλιστα μὲ τέτοια τέχνη καὶ ἐπιτήδευση στὸ χορὸ, ὥστε νὰ ἀρέσει στὸν Ἡρώδη; Γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος μὲ ὄρκο δέθηκε νὰ τῆς χαρίσει, ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ. Σὲ τέτοιο βαθμὸ φθάνει ἡ προπέτεια αὐτῶν, ποὺ βακχικὰ ὀργιάζουν στὰ πάθη τῆς ἀτιμίας, ὥστε νὰ ἀποφαίνονται ἀπερίσκεπτα γιὰ ὁποιοδήποτε πρᾶγμα ἔρχεται στὸ νοῦ τους. Καὶ αὐτὴ δασκαλεμένη ἄριστα ἀπὸ τὴν μητέρα της ἄδραξε τὴν εὐκαιρία γιὰ τὸν ἀποτροπιαστικὸ θάνατο, ποὺ ἀπὸ καιρὸ πάσχιζε νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ Ἡρωδιάδα, ἡ μάννα τῆς ὀχιάς. Καὶ ... ἐράσει τὸ ξίφος τὸν ἱερὸ τράχηλο τοῦ Προδρόμου, ἀλλὰ διαπραγματεύθηκες νὰ σοῦ δοθεῖ ἡ ἁγία κεφαλὴ καὶ ἐπὶ πίνακι. Ὡ ἀκόλαστη καὶ θηριωδέστερη καὶ ἀπὸ τὴν Ἰεζάβελ!

Συμπόσιο ἀνόσιο

«Καὶ λυπήθηκε, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ὁ βασιλιάς. Ἐπειδὴ, ὅμως, εἶχε ὀρκισθεῖ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθεῖ στοὺς καλεσμένους, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τῆς δοθεῖ ἡ κεφαλὴ. Καὶ ἔστειλε καὶ ἀποκεφάλισε τὸν Ἰωάννη στὴ φυλακὴ. Καὶ μεταφέρθηκε ἐπὶ πίνακι ἡ κεφαλὴ τοῦ Προδρόμου καὶ δόθηκε στὴν κόρη, κι αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της τὴν ἔδωσε στὴν μητέρα της». Φοβερὸς καρπὸς διαβολικῆς προμελέτης. Ποιὸς τόλμησε νὰ

καταφέρει κατὰ τῆς θείας κεφαλῆς θανατηφόρο ξίφος; Ὁ δεύτερος Δωήκ, ὁ ἄνομος ὑπηρέτης, ποὺ δὲν μιμήθηκε ἐκείνους, ποὺ μὲ φρόνηση ἀντιτάχθηκαν στὸν βασιλέα Σαούλ, ὅταν αὐτὸς ἔδωσε διαταγὴ νὰ φονεύσουν τοὺς προφήτες τοῦ Θεοῦ. «Καὶ προσφέρθηκε, λέει ἡ Γραφή, ἡ κεφαλὴ ἐπὶ πίνακι». Πῶς νὰ χαρακτηρίσουμε αὐτὸ τὸ γεῦμα; Συμπόσιο ἢ φονευτήριο; Καὶ πῶς νὰ ὀνομάσουμε αὐτοὺς τοὺς καλεσμένους; Συνδαιτυμόνες ἢ ἔκδοτους στὴ μέθη; Ὡ φοβερὸ θέαμα! Πονηρὸ ὄραμα! Ἐκεῖ παρετίθετο ὄρνιθα ὡς γεῦμα, ἐδῶ προσφερόταν προφητικὴ κεφαλὴ. Ἐκεῖ κερνοῦσαν καθαρὸ οἶνο, ἐδῶ κρουνηδὸν ἔρρεε τὸ αἷμα τοῦ δικαίου. Φοβερὴ ἡ ἀγγελία καὶ φρικτὴ ἡ ἀφήγηση: «Καὶ δόθηκε στὴν κόρη, κι αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της τὴν ἔδωσε στὴν μητέρα της». Ἀλλοίμονο, τί ἀτόπημα! Ἡ ἀτίμητη κάρα, ἡ ἀγνὴ καὶ ἄψαυστος καὶ στοὺς ἀγγέλους σεβάσμια, γιὰ μίαν ἄτιμη πράξη προσφέρθηκε στὴ μιὰ καὶ βέβηλο κόρη. Καὶ τὴν ἔδωσε στὴν μητέρα της σὰν νὰ παρέθετε γεῦμα σ' αὐτήν, ποὺ ὀργιάζε ἀπὸ τὴν μανιώδη ἐπιθυμία τοῦ θανάτου τοῦ προφήτου. Σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: Φᾶγε, μητέρα, τὶς σάρκες αὐτοῦ ποὺ ἔζησε ὡς ἄσαρκος. Πιὲς τὸ αἷμα αὐτοῦ ποὺ θυσίασε τὸ αἷμα του στὴν ἄσκηση. Τώρα πιά ἀσφαλίσαμε μίαν γιὰ πάντα τὸ στόμα ἐκείνου, ποὺ μᾶς στηλίτευε.

Ἡ εἰκόνα τῆς ταφῆς

«Καὶ ἦλθαν, συνεχίζει τὸ Εὐαγγέλιο, οἱ μαθητές του καὶ πῆραν τὸ σῶμα καὶ τὸ ἐνταφίασαν». Πρόσεξε, σὲ παρακαλῶ, σὺ ὁ φιλομαθής, ἀγιογραφημένη τὴν εἰκόνα τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ δικαίου, καὶ τοὺς μὲν εἰκονομάχους μὴ σταματήσεις νὰ ἐπιπλήτεις ὡς ἐχθροὺς της ἀληθείας, σὺ δὲ μελετώντας τὴν ἱστορία μὲ καθαρότητα ἀποκόμισε τὴν ὠφέλεια. Δές, πῶς σύρεται ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν φυλακὴ σιδηροδέσμιοις. Πῶς ὁ ἀποτρόπαιος δήμιος προτείνει ἀπάνθρωπα τὸ ξίφος κατὰ τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς. Πῶς μετὰ τὴν ἀποτομὴ ἡ μυρόβλυτη κάρα προσφέρεται στὴν μανιασμένη ἀπὸ ὄργια Ἡρωδιάδα. Καὶ δές, πῶς θάπτεται τὸ ἱερὸ σῶμα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν μαθητῶν του, ποὺ τὸν παραστέκουν ὀλογυρὶς μὲ θερμὰ δάκρυα καὶ βαθὺ πόνος ψυχῆς. Καὶ ἄλλος μὲν ἐναγκαλίζεται τὰ πόδια τοῦ Ἀγίου, ἄλλος πασχίζει νὰ συναρμόσει τὴν κεφαλὴ μὲ τὸ ὑπόλοιπο σκῆνωμα, ἐνῶ κάποιος τρίτος θυμιάζει καὶ ψάλλει τὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία. Ἐκεῖ βρίσκομαι κι ἐγώ, ἀκροατές, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου καὶ βλέπω τὴν ταφὴ τοῦ δικαίου νὰ γίνεται μὲ εἰρήνη, ὅπως ἀναφέρεται στὴν Γραφή. Θεωρῶ τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, ποὺ οἱ ὀφθαλμοὶ του σὰν δυὸ φωστῆρες βασίλεψαν καὶ ποὺ ἡ ὄψη του ἀντιφέγγιζε τὴν ἀκτινοβολία τῆς Χάριτος. Δὲν ἀναπνέει τῆς πρόσκαιρης ζωῆς τὴν ζωτικὴ ἐνέργεια, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἀναπνέει τῆς θείας Χάριτος τὴν εὐωδία. Ἀσπάζομαι ἐκεῖνες τὶς ἱερᾶς χεῖρες, ποὺ ἡ ἀφή τους στάθηκε ἀνέπαφη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ποὺ ὁ δάκτυλός τους καθυπέδειξε στοὺς ἀνθρώπους Αὐτόν, ποὺ πῆρε πάνω Του τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου. Προσκυνῶ τοὺς ὠραίους ἐκείνους πόδας τοῦ εὐαγγελιζομένου τὰ ἀγαθὰ στοὺς ἀνθρώπους, τοῦ Προδρόμου, ποὺ προευτρέπισε τὴν ὁδὸ τῆς παρουσίας τοῦ

Κυρίου. Ἄς μοῦ παραχωρηθεῖ γιά προσκύνηση καὶ ἡ τιμία ἄλυσις, ποῦ μ' αὐτὴν κρατήθηκε δέσμιος ὁ πολυτίμητος ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ἄγγελος. Ἄς μοῦ δοθεῖ καὶ τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο πινάκιο, ποῦ πάνω του κατατέθηκε ἡ πανσεβάσμια κάρα, ἡ πολυτιμότερη καὶ ἀπὸ τὸν χρυσό. Καὶ οὔτε τὴν μάχαιρα τοῦ στυγνοῦ φονιᾶ, ποῦ διαπέρασε τὸν ἱερὸ τράχηλο, ἂν εὔρισκα, θὰ ἄφηνα ἀπροσκύνητη καὶ οὔτε τὸ χῶμα, ἂν τύχαινε νὰ βρῶ, ὅπου ἐφυλακίσθηκε ὁ θησαυρός, θὰ δίσταζα νὰ καταφιλήσω, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μοῦ μεταγγίσει Χάρη. Μακαριστὲ τάφε καὶ ἄπικρη πέτρα, ποῦ κρατᾶς μέσα σου κλεισμένο τὸ τρισευλογημένο ἐκεῖνο σκὴνωμα, πολυτιμότερο ἀπὸ πολλὰ σμαράγδια καὶ μαργαριτάρια. Ἐκεῖ, λοιπόν, παρευρισκόταν ὁρατῶς ὅλη ἡ ὁμήγουρις τῶν μαθητῶν καὶ ἀοράτως πλῆθος ἀγγελικῶν δυνάμεων, ποῦ ἐγκωμιάζαν, τιμοῦσαν, ἀνύψωναν στὸν οὐρανὸ καὶ μετέφεραν στὴν αἰώνια χαρὰ αὐτόν, τὸν ἔνσαρκο ἄγγελο, τὸν γνήσιο φίλο τοῦ Κυρίου, τὸν νυμφαγωγὸ τοῦ νυμφίου, τὸν ἄσβεστο λύχνο τοῦ ἀρρήτου φωτός, τὴν ζωντανὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸν ὑπεράνω τῶν προφητῶν καὶ μεγαλύτερο ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Τέτοια, λοιπόν, ὅπως εἰπώθηκε, εἰρηνικὴ, ὑπῆρξε ἡ ταφὴ τοῦ δικαίου, πρόξενος ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας στὸν κόσμο.

Ὁ Πρόδρομος ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς μᾶς ἀνταμείβει

Ἄραγε ὁ παράφρων Ἡρώδης διέφυγε ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὴν δίκαιη κρίση τοῦ Θεοῦ; (τὴν δικαιοκρισία). Ὁχι βέβαια. Ἀντίθετα, ὅπως ἀναφέρεται, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος κατασφάττεται ὕστερα ἀπὸ ἀνταρσία ὄλων τῶν ὑπηκόων του. Κι αὐτὸ συνέβη, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς συνετίζει παιδευτικὰ αὐτούς, ποῦ πρόκειται νὰ βασιλεύσουν στὸ μέλλον, ὥστε νὰ μὴν περιπέσουν στὰ ἴδια ἐγκλήματα. Ἀλλά, ἀφοῦ ἐπανέλθω στὸ προκείμενο, ἂς ἀναβοήσω μὲ φωνή, ποῦ ἀρμόζει στὴ σημερινὴ ἡμέρα. Ἡμέρα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀπὸ τὰ στόματα ὄλων τῶν ἀνθρώπων τιμᾶται γιά τὸ ἐλεγκτικὸ του κήρυγμα καὶ ὁ παράφρων Ἡρώδης ἀπὸ ὄλους ὅσους ἔχουν φόβο Θεοῦ στηλιτευόμενος ἐπὶ μοιχείῃ περιφρονεῖται. Σήμερα ἡ κεφαλὴ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου προσφέρεται ὡς ἱερὸ σφάγιο ἐπὶ πίνακι καὶ ἡ μοιχαλίδα Ἡρωδιάδα παρὰ τὴν θέλησή της καταδικάζεται αἰώνια. Σήμερα τὸ αἷμα Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου γιά τὴν φύλαξη τοῦ θείου νόμου χύνεται καὶ ὁ ἐχθρὸς του Προδρόμου διὰ τῆς παρανομίας (μὲ τὴν κάκιστη διαγωγή του) δίκαια διαπομπεύεται. Σήμερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος γιά τὴν παρρησία του πρὸς τὸν Ἡρώδη χάριν τῆς δικαιοσύνης φονεύεται καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς διδασκόμενοι νὰ μὴν χωρίζονται ἀπὸ τὶς νόμιμες γυναῖκες τοὺς τὸν ἤδη διαζευχθέντα βασιλέα ἀπεχθάνονται. Σήμερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος στήνει ὁρόσημο πάνω στὴ γῆ καὶ παραγγέλλει ν' ἀρκεῖται κάθε ἄνθρωπος στὴ νόμιμη γυναῖκα του καὶ νὰ μὴν προχωρεῖ πάρα πέρα. Σήμερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος κατέρχεται στὸν Ἄδη καὶ οἱ νεκροὶ ἀφουγκράζονται (εὐαγγελίζονται) τὴν ἀνείπωτη χαρὰ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Σήμερα οἱ οὐρανοὶ μὲ πανευφρόσυνη ἀγαλλίαση ὑποδέχονται τὸν

ἀποκεφαλισθέντα γιὰ τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο καὶ οἱ ἄνθρωποι πάνω στὴ γῆ ἀναπέμπουν ἑόρτιους ὕμνους. Καὶ μοῦ φαίνεται, πῶς μᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ὁ μέγας τοῦ Κυρίου Πρόδρομος καὶ πῶς θὰ μᾶς ἀνταμείψει σὰν ὕμνωδούς του μὲ θεία χαρίσματα. Μεταξὺ τῶν προφητῶν σὰν πρῶτῶν διάττοντας ἀστέρας ποὺ καταγαύζει ἀνάμεσα στοὺς ἀποστόλους, σὰν ἥλιος μεταξὺ ἡλίων ποὺ προλάμπει καὶ ὑπερλάμπει, ἐν μέσῳ τῶν μαρτύρων σὰν οὐρανὸς κατάκοσμος μὲ τὰ ἄστρα τῶν θαυμάτων, μεταξὺ τῶν δικαίων ὑπέρτερος, ὑπερέχων γιὰ τοὺς πολλοὺς ἀγῶνες του ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης φαίνεται ψηλότερος καὶ ἀπὸ τοὺς ψηλόκορμους κέδρους τοῦ Λιβάνου αὐτὸς ποὺ χαροποίησε σήμερα τὴν οἰκουμένη. Γιατί, ἂν πολλοὶ θὰ χαροῦν, κατὰ τὰ εὐαγγελικὰ λόγια, μὲ τὴν γέννησή του, ἀνάλογη θὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ πνευματικὴ εὐφροσύνη, γιὰ τὸ μαρτύριό του, τὸ ὁποῖον ἀξιωθήκαμε νὰ πανηγυρίσουμε ὅλοι ἑμεῖς, ἱερεῖς καὶ ἐρημίτες, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, γιατί ὅλοι μετέχουμε στὴν ἀγαλλίαση, ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ μνήμη του. Ἰδιαίτερα, ὅμως, ἑμᾶς, ποὺ ἐγκαταβιώνουμε στὸν ἱερὸ τοῦτο οἶκο. Εἶθε νὰ τύχουμε ἐκτενέστερα ἀκόμη τῶν θείων πρεσβειῶν Του πρὸς τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, καθὼς καὶ στὸν Πατέρα καὶ τὸ πανάγιο καὶ ζωοποιὸ Πνεῦμα, γιὰ σήμερα καὶ γιὰ πάντα καὶ αἰῶνια. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr